

ODI CARMESÍ

I

- Sara, pots parlar?... Avui és el gran dia! La Marga dirà amb qui vol anar. Si marxa amb l'Enric o si em prefereix a mi.

- ...

- No, fa més d'un any que li vaig dir que l'estimava i ara se de veres que no acabo d'atrapar una vida sense ella. L'enyoro a tothora.

- ...

- Prou que em tremola la veu. Arrossego un defici que no puc controlar i que s'aguditza per moments.

- ...

- Si em diu que no, mai més res tindrà senti. No se què faré. De fet et truco per acomiadar-me.

- ...

- Confiança? No, no he perdut la confiança. L'estimo tant que em sembla impossible que ella no em correspongui... Però la gesta i la recerca que ens va posar per provar-nos, aquests darrers mesos, fan miques qualsevol certesa. Tot ha estat molt lúdic i sorprenent. Fins i tot el veredicté l'ha de donar un jurat arbitral nomenat pel Col·legi de l'Advocacia de la ciutat. No ha deixat cap detall a l'atzar. No vol riscos. Diu que s'ha equivocat massa vegades i, no t'ho perdís, en el fons vol un home per tota la vida i que l'adori de sol a sol i sense fer-se notar. És realment desconcertant!

- ...

- No se si paga la pena tot plegat ni si la Marga és única o meravellosa, però vaig acceptar l'envit perquè n'estic molt enamorat i també, la veritat, perquè m'agrada competir. Perquè des de París 10 que no veia l'Enric i, al capdavant, perquè prop dels quaranta volia saber si sóc capaç encara d'inventar alguna cosa. Volia saber si era prou valent per superar la inquietant aventura que tenia al davant.

SIS MESOS ABANS

- Nois, ho he estat rumiant des de tots els punts de vista imaginables. Els dos m'agradeu força. Sou ben diferents i potser entre els dos se'n podria fer un d'acceptable, fins i tot força interessant, però liderar un trio és l'últim que faria ara mateix. A hores d'ara busco confrontació intel·lectual, intensitat emocional, compromís personal i una vida impecablement ordenada i, paradoxalment, molt creativa i sense cap mena de rutina. Ja no em plauen les relacions obertes, el campí qui pugui, les mitges paraules, estar pendent del telèfon i de la meteorologia, els canvis d'humor com a missatge, la repetició d'hàbits verinosos i, especialment, els tipus desorientats, ineficients, monogràfics, desendreçats i sense conviccions.

Jo espero encara experimentar alguna cosa nova a partir d'un codi regulador de les relacions de parella, un codi que vosaltres mateixos redactareu, cadascú el seu, com expressió del propi compromís. Tindreu l'ajuda, respectivament, de dues amigues lletrades expertes en Dret de Família. Al final un jurat interdisciplinari decidirà quina proposta és la més interessant. Jo acudiré al veredicté amb la maleta feta.

Us presento la Montse i la Isabel, són, a més a més, exploradores de buits legals. Les vaig conèixer quan jo

era professora de l'Escola de Pràctica Jurídica, a l'època que vosaltres éreu a Nanterre.

De la mateixa manera que hi ha provadors de cotxes i de cavalls, tastadors de vins i optometristes, hi ha, com ja sabeu, exploradors de buits legals, persones independents, d'una gran intel·ligència, formació àmplia i molt resolutives, que miren de localitzar qüestions vitals "non liquet" del nostre ordenament jurídic i de la vida quotidiana.

La Marga mira alhora, bastant divertida, en Joan i l'Enric. Els dos s'han quedat immòbils i en un naufragi trepidant. Ella i les dues exploradores de costat resplendeixen. A peu dret i en silenci mostren dignitat, encant, talent, energia, un cert misteri i clarividència.

- Seieu si us plau!

La meua és una proposta sòlida i moderna i del tot anacrònica. Es tracta d'articular un codi imaginatiu i personal regulador de les nostres hipotètiques relacions. Un codi més aviat líric, més conceptual que extens, més climàtic que sistemàtic. Res a veure amb els capítols matrimonials basats en la desconfiança, la comptabilitat microscòpica i la presumpció assegurada de desastre.

A n'en Joan i l'Enric tot això els sona, de moment, a una aventura esfereïdora i arriscada. Els costa imaginar una vida dedicada activament a treballar la felicitat de la parella i potser a envellir al seu costat, sense estar segurs si tindran prou corda per fer gaire camí. Muts, miren de calcular, per exemple, tot el que els queda de vaporosa vida sense saber què dir.

Passats uns minuts de molt alta tensió, impacient i provocadora, salta la Isabel. *- Per la cara torta que feu, els ulls plorosos i el cap enfonsat, veig a venir que us falta bon humor per intentar aquesta mena jocs. Mireu, no ens feu perdre més el temps i torneu als vostres patiments ordinaris, als perills controlats i les il·lusions humides i oxidades. Els hi allarga la mà – Encantada i fins una altra!*

- Calma, calma! prega l'Enric. *- Crec que parlo pels dos: La Marga sap el què vol i nosaltres voldríem acompanyar-la on sigui i sense condicions. De fet, potser mai havíem tingut la possibilitat de treballar en un projecte tan seriós estimulants i participatiu... Si ens deixeu recuperar l' alè crec que ens hi podrem posar tot seguit. Treu un kleenex escadusser, el fa córrer per la cara i les mans. L'ofereix a n'en Joan que a més a més hi posa el coll.*

L'Enric i la Isabel faran un equip. Tenen uns cinc mesos per elaborar la seva proposta de CODI CARMESÍ PER A LES RELACIONS AMOROSSES MÉS O MENYS IRREVOCABLES, el qual, inicialment, hauria d'estipular un impecable, funcional i flexible contracte de lliure adhesió.

Quasi bé una vintena d'entitats, públiques i privades subvencionen i patrocinen la recerca. Els mitjans de comunicació de tot el món informen de l'esdeveniment. Centenars de dones i homes aturen el seu festeig a l'espera de la publicació del CODI, d'altres ja pensen en revisar de dalt a baix la pràctica de les seves relacions, n'hi ha que prenen la ferma decisió de no intimar mai més amb cap ésser humà. Els parlaments dels països escandinaus ja han endegat sengles comissions amb vistes a preparar un projecte de llei basat en el CODI guanyador.

II

L'Enric i la Isabel decideixen emprendre el seu viatge de feina direcció Narbona. Fan nit a la ciutat i a l'endemà visiten l'Abadia de Fontfreda. Seguiran cap a Marsella on sojornaran uns dies a l' Hotel Le Corbusier de la Cité Radieuse. Entre sessió i sessió de treball tenen previst visitar el barri de L' Estaque per indagar en els escenaris de Guédiguian. Pujaran fins Ais de Provença i visitaran l'estudi de Cézanne, sota la muntanya de Sainte-Victoire. També faran cap a la silenciosa abadia cistercenca del Thoronet, guiats

pel llibre de Pouillon (L' Albí).

Van amb l'auto de l'Enric, un Skoda Yeti 4X4. Fan torns per conduir. A ell el preocupa deixar el seu cotxe, però de seguida ha vist que la Isabel és una experta conductora i que en té prou de fer una llambregada als mapes per seguir sense vacil·lacions les carretes, els carrers i els camins més enrevessats. Mentre ella condueix entre paisatges costaners, solitaris, assolellats, ocre i resinosos, ell la mira de reüll. Una mica de vent de les finestres mig obertes mou el seu serrell de manera que li deixa el front al descobert. L'Enric espera, cada cop que fa un canvi de marxa, que la seva mà se li acosti i que el moviment de les cames per pedalar li enlairi la faldilla un pensament. Cada cop que, tot conversant, la Isabel tomba el cap, l'Enric va construint dintre seu una veritat inesperada i càlida: la Isabel té una mirada que el trasbalsa.

En Joan i la Montse decideixen anar a l'Hotel Batlle de Calella de Palafrugell. El cotxe l'ha posat la Montse. Una autocaravana Volkswagen Califòrnia que comparteix amb el seu xicot, en Jordi. En Jordi és un preparador físic de renom que ara mateix està contractat pel SBV Vitesse de la lliga holandesa. Cada cop que en parlen es nota que la Montse l'enyora i que es deleix per tornar a fer sortides amb ell i la camper.

A mig matí ja es posen a treballar sota les ombres esbiaixades de les Voltes, a tocar la sorra gruixuda del Por Bo i amb les Formigues a l'horitzó d'un mar dens, fosc i permanentment arrissat.

- Proposo, diu la Montse – d'anomenar els nostres protagonistes com a promesos. És un concepte antic i perillós per la seva gravetat, però que inclou la idea de compromís i tota mena de relacions de vida parlades en ferm. Actualment no hi ha en el nostre entorn cap activitat que no estigui reglada jurídicament, moralment o culturalment per un núvol de sabers, normes i convencions relativament compartides, excepte les relacions amoroses i sexuals, cada cop més i més banalitzades i sense models de referència. No se per on hauríem de començar.

- Fem-ho per la formació – diu en Joan.

Títol primer. **LA FORMACIÓ**

Els promesos, sense excepció, hauran de demostrar que ofereixen un nivell bàsic de competències i d'habilitats teòriques i pràctiques, abans de confirmar la proesa de la seva relació:

COMPETENCIES DOMÈSTIQUES

Cuinar: Anar a plaça i cuinar 15 dies a tres menjades variades i dietètiques per dia sense repetir cap plat per a 2/4 persones. Gestió intel·ligent de la compra, rebost, nevera i reciclatge.

Rentar, cosir i planxar: Rentat a mà i a màquina. Llevar les taques més habituals. Cosir botons, repassar traus, vores, cremalleres i el fons de butxaques. Sargir petits esquinços. Planxar, si s'escau amb planxa de vapor, camises, faldilles, pantalons, cortines, cobrellits i llençols. Racionalització dels armaris per temporada.

Neteja: Presentar un pla sistemàtic de neteja d'un espai donat. Realitzar la neteja de la pols de prestatgeries, superfícies horitzontals, terres, forans i racons amb teranyines. Fregar a dues passades (remullar i assecar). Fer vidres per dins i per fora. Fer els banys també per dins i per fora.

Manteniment: Fer anar un trepant per a broques del 8 com a màxim (sense perforar canonades d'aigua o conduccions elèctriques). Desembussar desguassos i desmuntar sifons. Adobar la corretja de les persianes enrotllables. Repassos de pintura. Canviar bombetes i juntes de les aixetes. Reposar una rajola amb ciment – cola. Connexió, configuració i maneig impecable d'aparells electrònics i d'informàtica. Control sistemàtic dels nivells i l'inflat de les rodes de l'auto. Substitució de fusibles. Saber inflar les rodes a la pressió adequada, saber canviar-les si es punxen. Canviar la càmera d'una bicicleta i engrèixar la màquina. Maneig d'extintors. Jardineria (opcional).

Primeres cures: Febre. Ferides. Traumatismes. Cremades. Intoxicacions. Trastorns digestius. Al·lèrgies. Picors. Vacunes. Reanimació cardiovascular i respiració artificial. Farmaciola.

COMPETENCIES ADMINISTRATIVES

Introducció al dret: Dret constitucional i estatutari. Dret de la Unió Europea. Dret civil (família, drets reals, successions, obligacions i contractes, responsabilitat civil). Dret fiscal (IRPF, IVA, IBI, successions i donacions). Dret laboral (modalitats de contractes per compte d'altri, treball autònom, la Seguretat Social, pensions). Dret penal (delictes contra les persones). Dret processal (com iniciar una acció civil i penal). Drets del consumidor.

Nocions bàsiques de comptabilitat i de finances.

COMPETENCIES CULTURALS

Història: Història del moviment feminista (Feminisme utòpic 1820-1850. Feminisme liberal 1860-1920. Feminisme contemporani a partir del 1960. L' estat de la qüestió).

El lloc de les dones en la història general de l'art (Cattarina van Hemessen, Sofonisba Anguissola, Artemisia Gentileschi, Adelaïde Labille-Guiard... Mary Cassat, Berte Morisot, Lluïsa Vidal, Sonia Delonay, Kathe Kollwitz, Remedios Varo, Àngeles Santos, Louise Bourgeois, Judy Chicago, Rebecca Horn, Sophie Calle... Rosa Mirambell, Montserrat Torres, Esperança Casas, Angelina Costa, Eulàlia Valldosera, Isabel Banal, Mars Rabal, etc. etc.

COMPETENCIES PRIMITIVES

Orientació: Orientar-se amb brúixola, mapes i de dia per un bosc remot del Berguedà.

COMPETENCIES SOCIALS

Ball: Saber ballar: Vals, tango, pasdoble, polca, merengue, mambo, fox, samba, rumba, chacha-cha, bolero, swing, rock & roll.

Voluntariat: (Opcional) Formar part activa d'algun club, assemblea, associació, partit, ateneu, ONG, etc. de caràcter social, cultural o polític.

COMPETENCIES ESPORTIVES

Anar en bicicleta. Hípica (opcional). Natació. Rem. Muntanyisme (són activitats adequades per fer en parella o en grup).

COMPETENCIES ARTÍSTIQUES

Música: Solfeig i cant. Es valorarà tocar un instrument i ser decidit partidari del Jazz Clàssic.

Teatre: Saber actuar dramàticament en la vida quotidiana de manera prou convincent, bàsicament en l'àmbit domèstic (Stanislavski).

La Montse i en Joan ho deixen aquí. Dies a venir treballaran les competències filosòfiques, psicològiques, fisiològiques, científiques, pediàtriques, pedagògiques, geriàtriques, idiomàtiques, meteorològiques, etc. i faran un articulats exhaustiu de cada tema. Creuen fermament que no es acceptable que per realitzar qualsevol tasca es demanin títols, formació contrastada i reciclatge permanent i que, en canvi, per projectar una convivència de llarg abast, una cosa absolutament esbojarrada, no es demani una formació completa i sofisticada com la que ara miren de proposar.

III

Per descansar de tanta concentració marxen un dia a Girona. Un cop a la botiga de la Cooperativa Abacus decideixen regalar-se un parell de llibres. La Montse li compra *Retrato de un matrimonio* de Nigel

Nicolson i *Verd aigua* de Marisa Madieri. Ell, *Viatge al fons de la nit* de Céline i *Los detectives salvajes* de Bolaño.

Abans de tornar a Calella, on hi tenen la base, decideixen fer un parell de dies a Banyuls de la Marenda per visitar la casa – museu de l'escultor Maillol. També aniran a Cotlliure per saludar un cop més Antonio Machado i a Ceret per veure les novetats del Museu d'Art Modern (en Joan mirarà si troba una nova edició del llibre *Vida de Manolo* de Josep Pla, exhaurit de fa temps).

Títol segon. Apunts. **LES AFINITATS**

Estan sols i no fa mica de vent. Són quart d'onze. S'asseuen a un banc del Canadell. Un banc dissenyat segurament per afavorir la proximitat, donat que el seu respall és més curt per les dues bandes que el seient mateix (què llestos són els dissenyadors!). La Montse mira el cel i descobreix uns núvols que li recorden en Jordi, desmanegat, fent paral·leles. En Joan no s'està de localitzar "l'ombra del ventre d'una barca on jaure, (aviat amb la Marga), un parell d'hores en havent dinat".

- *¿Per endegar amb èxit una relació íntima i duradora, cal que hi hagi un cert el grau d'afinitat entre els amants?* Pregunta en Joan. -*¿Edat, bagatge cultural, rol professional, capacitat econòmica, aficions, perfil i responsabilitats familiars, estatus social, conviccions polítiques i religioses, interessos, llengua, estat civil, proximitat territorial, etc?*

- *M'agrada creure, diu la Montse, - que les afinitats funcionals es poden i s'han d'anar bastint amb el mínim d'apriorismes. No hi ha algoritme que pugui identificar un aparellament òptim perquè ningú sap ben bé com és, si és que és alguna cosa, ni si mai acabarà fent res de bo. Partim de la base experimental que les relacions íntimes, estables, harmòniques, enriquidores, duradores, ascendents i joioses no són previsibles i s'han d'anar fabricant dia a dia, com en una muntanya russa en línia sinuosa. Ara, però, guanya terreny la brama que ningú farà via en una relació personal o d'amistat a llarg termini. Per contra, la regla que jo proposo desenvolupar és basa en el compromís, certament difícil, de mantenir una certa curiositat i molta cura en la pròpia evolució i en l'evolució dels altres. Res més trist que la gent sola per no haver – se preocupat prou de ningú i sense amics, o per no tenir ningú que els acompanyi de bon grat. Malgrat tot, alguns, igual de valents i generosos, davant les tenebroses portes de la mort s'adonen que l'han espifat olímpicament i que alguna cosa ha fallat de dalt a baix. D'altres, en canvi, ho tornarien a fer...amb alguns retocs.*

-*Montse, relaxa't! Tampoc cal passar-se, tot és molt més complicat, atzarós i irrepètible. Tothom acaba fent un inevitable capmàs i no s'hauria de deixar l'inventari a l'últim minut. Cal donar-se temps per rectificar i fer-ho sense miraments. La dita ja diu que "cada casa és un món". A pesar de tot, segueix en Joan – hauríem d'incloure normes que facin reflexionar sobre la cohesió de les afinitats més bàsiques i la necessitat d'igualtat relativa entre els promesos. Cadascú és lliure de rodolar en les aventures més inesperades i estranyes, però és intel·ligent allunyar-se dels patiments sense sortida, que vol dir, sense possibilitat clares d'evolució.*

Títol tercer. Apunts. **LA FIDELITAT**

- *Joan, aquesta camisa de quadrets blanc i blaus que t'has posat després de la migdiada t'afavoreix força. Et veig més jove.*

- *Doncs jo a tu, amb el cabell recollit tipus Kim Novak a *Vértigo*, et veig diferent, en franca evolució.*

- *Joan, ¿t'interessa el sexe?*

- *Sempre, a tothora, de dia i de nit, tota la vida, despert i somiant. Les coses que m'interessen, m'interessen quan passen. El sexe, en canvi, m'interessa a cada instant. ¿Què passarà alguna cosa?*

- *Vinga home! Quan facis, com en Jordi, els 100 m. Il·lissos en onze segons (onze segons sense estremiment sexual) podríem començar a parlar-ne. Tot i la sinceritat que mostres, i sense saber si exageres, puc assegurar-te que et noto molt tranquil des del primer dia, correctíssim, delicat i bon company. He arribat a pensar que no t'havies adonat que soc una dona que fa 1.75, rossa, ulls verds amb irisacions violeta...*

- i unes cames sensacionals, els llavis més expressius que mai he vist, una cintura abismal, el gest de les mans imprevisible i acaroador...

- Para, para! ¿Quan ho has vis tot això?

- Des del primer moment, quan et vaig conèixer. Estic a l'aguait sense treva, amb tu i amb totes les dones del planeta Terra. Sóc un enamoradís silenciós, educat i resignat. M'adono de tot sense pensar-hi i estic habitualment gronxat en una certa tensió eròtica, oscil·lant, generalment suportable i gratificant, però algunes vegades bastant dolorosa.

- No hagués dit mai que tinguessis, en aquest aspecte, una agitació interior tan exaltada i fatigant. A mi una cosa similar només m'ha succeït quan m'he enamorat de veres. Em fixo, és clar, en alguns homes, discretíssimament, crec, i tinc la mania de classificar-los pel físic (sencers o per parts) i també per com vesteixen, com parlen, pel seu caràcter, personalitat i estil, valor professional, per com em miren, etc. (els homes guapos, guapos, que n'hi ha molt pocs, m'interessen, i no se que faria si me'n trobes un a la taula del davant en una cafeteria deserta). A alguns encara els recordo i no em desagradaria retrobar-los accidentalment. Si ho sabessin! Normalment, aquest treball de camp el comentem, algun cop, amb les amigues. ¿Tots els homes funcionen més o menys com ara tu?

- Ho ignoro, perquè en el meu entorn habitual no en parlem, però em temo que si, la gran majoria. El nostre exquisit i sincer capteniment, com tu mateixa has comprovat, és degut a un llarg procés de civilització i cultura altament refinat que, no ho negaré, encara està per arrodonir en alguns detalls. Parafrasejant Leonardo diríem que el sexe és fonamentalment una cosa mental, però no em fa res d'afegir que també és visual, tàctil, olfatiu i molt musical. Insaciable. Sort que jo, ara mateix tinc la Marga que ocupa tot el meu cor i totes les meves esperances i deliris. Tot i que, ara que ens hem confiat, et faria un petó al llavis amb la màxima elegància i com a mostra de sincera amistat...

- Home...¿Com dius què seria el petó?

- Als llavis, molt suau, quasi bé sense tocar-los... i amb la màxima elegància i com a testimoni de sincera amistat.

- No està malament, no. De moment, Joan, preferiria que miréssim d'articular el vertiginós tema de la fidelitat en les relacions de parella. Avui en dia, descartada la dimensió econòmica amb vistes a identificar la paternitat; ¿és una qüestió de complicitat i tradició, de confiança i de respecte, de gelosia, de trencament psicològic, d'higiene, de pertinença? ¿de desintegració d'un discurs íntim i compartit? ¿És sempre exigible, en quines circumstàncies, es pot pactar i disculpar? ¿Les persones tendim per ventura a la monogàmia?

- Francament, Montse, no se què dir. Jo m'he quedat amb allò de la màxima elegància i la sincera amistat.

Títol quart. Apunts. **ELS PROJECTES COMPARTITS**

Retorn a Barcelona. Els queda un mes per enllestir la redacció final del CODI. S'hi han de dedicar a fons. No tenen notícies de l'Enric i la Isabel ni de l'estat del seu treball. ¿Coincidiran en el to d'algun tema? ¿Qui guanyarà? Han parlat per telèfon amb la Marga, però ella vol conservar la neutralitat i la distància. Se li nota, però, que està impacient i una mica nerviosa.

Es troben al despatx de la Montse. Han d'explorar els projectes, inevitablement habituals, de la parella: vivenda, viatges, extravagàncies imprevisibles, fills, etc. La Montse treu uns dossiers amb tipologies d'habitatges i de famílies relacionats. Es veu ben clar que les vivendes per a una o dues persones, tot i ser comparativament més cares, són molt més assequibles que les de 125 m² o superiors, amb quatre o cinc habitacions. Aquests habitatges més grans requereixen, com a mínim, el concurs de dos salaris, bé sigui per pagar el lloguer o per amortitzar la hipoteca.

Tothom veu bé que en un projecte de vida en comú cadascú visqui en un pis particular. Això propicia la llibertat personal i potser fa més atractiva la trobada dels promesos. Els habitatges compartits comporten avantatges econòmiques, però quan comencen a ser imprescindibles, en la majoria de casos,

és quan les parelles decideixen tenir fills.

- Joan, has pensat si voldràs tenir fills amb la Marga, pregunta la Montse, intel·ligent com sempre.

Aquí en Joan ha de rumiar en una qüestió que no s'havia plantejat mai. Encara no sap si la Marga anirà amb ell i ara li arriba la hipòtesi del desafiament de major complexitat que un ésser, inexpert vocacional i molt enamorat, es pot arribar a plantejar en l'àmbit del prometatge. Massa coses alhora. En aquests moments no sap si s'ha de deixar anar per créixer (¿paga la pena?), als seus quasi quaranta anys, o si anar al gimnàs a fer estiraments.

- T'ho dic perquè no hauries d'esperar, si de cas, que la Marga ho plantegi (ignoro si ho vol). És un procés opcional que, amb els anys que tens, has de fer tu sol i que ho condiciona tot. Seria el teu primer gran projecte. Un projecte sense límits. Jo pel, que fa al cas, hi he pensat molt i no m'hi atreixo.

- ¿Vols dir, Montse, que et falta coratge?

- Si. Coratge i esperança.

- ¿Esperança?

- No m'imagino un món prou acollidor.

...

- ¿Seguim?

- Seguim.

IV

La temporada de futbol a Holanda ja s'ha acabat i en Jordi i la Montse han marxat de càmping cap a Argèlia.

Han enllestit completament la redacció del CODI, article per article fins a completar l'edifici. En Joan està eufòric i se sent molt orgullós del resultat. S'adona que, per fi, tindrà una vida pautada i motivada, amb grans responsabilitats. Nous projectes per a un home nou. Encara no té clar el tema de la paternitat, però és molt feliç quan hi pensa. S'ha apuntat a un curs de cuina, al Conservatori del Liceu per aprendre solfeig, pren classes d'hípica a la Foixarda i s'ha fet soci de la Creu Roja.

El jurat, format pels eminents magistrats: Francesc Pascal, Montserrat Samuelson, Ricard Gehry i Anna Montessori, ja han rebut les còpies del CODI enquadernades. També han adreçat una còpia a la Marga. Queda un mes encara per emetre el veredict.

V

- Ei Joan! Joan, ¿què em sents? Sóc la Sara. ¿COM HA ANAT TOT PLEGAT? ¿Has aconseguit la Marga?

- La Marga! La Marga s'ha fugat! Ha pirat! Pel que sembla, a l'endemà mateix de rebre el CODI, va carregar les maletes en un taxi en direcció a la terminal internacional de l'aeroport hi ha desaparegut. Ni rastre!

- Carai!

- L'Enric i la Isabel s'han liat i encara són de viatge. No se si han arribat a teoritzar res de res però la part pràctica crec que l'estan brodant. Ara mateix són a la documenta de Kassel. L'únic treball que ha pogut valorar el jurat ha estat el nostre.

- ¿I tu com estàs?

- Jo...Si vols t'ho canto amb música de Brassens, (acabo d'entrar a la Coral Càrmina): I jo amb el CODI CARMESÍ, semblava un liró, ai mare! amb el CODI CARMESÍ semblava un liró...!

- Home, no t'hi amoïinis! tot plegat haurà estat divertit i a fi de bé.

- Per descomptat, em sento fort, compromès, desitjant trobar algú per experimentar fil per randa la regla i tot el que hem visualitzat amb la Montse. Vaig començar tot això amb un gran escepticisme, però ara en sóc del tot partidari. Per cert, fa dies que estic sol i sempre m'ha agradat molt parlar amb tu. Quedem i t'explicaré tots els detalls.

- Si, quedem! Però, abans, si no et fa res, envia`m per correu electrònic el CODI CARMESÍ complet. Gràcies i adéu, Joan. No te n'oblidis.

- Adéu, Sara. Adéu.